PHẠM TỘI, CHẾT LIỀN!

HỄ phạm tội nặng, thì hình-phạt cũng nặng, như vậy mới là xứng-đáng. Trong Kinh-Thánh có chép về nhiều tội-nhơn đổi thành thánh-nhơn, vì họ được Đức Chúa Trời tha tội cho. Tỉ như Áp-ra-ham dã nói dối, Môi-se dã giết người, nhưng Đức Chúa Trời ban cho họ dịp tiện trở nên bậc thánh.

Nhưng có khi Ngài phạt ngay lập-tức; vì cớ Ngài sửa-trị, có khi kẻ phạm tội mất mạng sống liền. Có khi Ngài «cất chơn-đèn khỏi chỗ nó» (Khải 2: 5). Xin nhớ rằng đó là *sự sửa-trị*: xác thịt chết, nhưng linh-hồn được cứu (I Cô 5: 5 và 11: 30).

Xin chúng ta xem-xét sơ-lược về ba sự chết lập-tức trong Kinh-Thánh, tức là sự chết của người thuộc về Chúa, không phải của người ngoại-đạo. Chắc rằng linh-hồn của Na-đáp và A-bi-hu, U-xa, A-na-nia và Sa-phi-ra được ở Thiên-đàng.

1. Sự chết của Na-đáp và A-bi-hu (Lê-vi 10)

Hai chàng thanh-niên nầy thuộc về gia-đình thiêng-liêng, là con của thầy tế-lễ thượng-phẩm; họ bị giết chết chính ngày họ nhậm chức. Vì cớ gì? Vì họ dùng lửa lạ, lửa từ ở ngoài, có lẽ từ nhà riêng của mình đem đến, chớ không phải lửa thánh. Họ đã nhờ của-lễ thiêu, hình-bóng về sự chết của Đức Chúa Jêsus, mà được cứu khỏi địa-ngục; nhưng khi đi vào thờ-phượng Đức Chúa Trời, họ đã theo ý mình và phải CHẾT. Xin nhớ rằng trong thế-gian này có ba thần:

(1) Thần của Đức Chúa Trời, tức là Đức Thánh-Linh.

(2) Thần của người ta.

(3) Thần của Christ giả, của ma-quỉ.

Có khi một người nói theo thần của mình, như Phi-e-rơ (Gi. 13: 37). Có khi Phi-e-rơ đã nói theo Thần của Đức Chúa Trời, và Chúa rất cẩn-thận cho chúng ta hay rằng lời đó không phải bởi thần người ta mà ra (Ma 16: 15-17). Nhưng sau đó một chút, Phi-e-rơ nói theo thần của ma-quỉ (Ma 16: 22, 23). Môi-miệng của một người có thể nói theo cả ba thần được, vậy nên ta phải nhờ Đức Thánh-Linh mà phân-biệt rất kỹ-càng (I Gi. 4: 1-3).

Na-đáp và A-bi-hu đã thờ-phụng Đức Chúa Trời theo thần của mình; chúng ta cũng làm như vậy khi ta phải đi nhóm-họp nhà-thờ vì trí-khôn khiến mình đi, hoặc khi tâm-thần mình được cảm-động cách «nhơn-tạo.» *Hai người đó chết vì thờ-phượng Chúa theo thần mình.*

2. Sự chết của U-xa (II Sa 6)

Nhiều người như U-xa hầu việc Chúa theo ý mình, thần mình, chớ không theo ý Chúa, Thần Chúa. Chở hòm giao-ước lên thành Giê-ru-sa-lem là việc tốt lắm, nhưng cách chở lại trái ý Đức Chúa Trời: Đáng lẽ người Lê-vi phải khiêng hòm giao-ước trên vai chớ.

Có lẽ U-xa khoe-khoang: cậy mình vì «đi gần bên hòm của Đức Chúa Trời.» Có lẽ ông muốn được người ta tôn-trọng.

Chúng ta có giao-phó công-việc nặng nề của Chúa cho con bò không? Chúng ta có tìm cách hầu việc Chúa dễ-dàng hơn không? Dùng xe bò để chở hòm giao-ước thì *không vừa ý Chúa*. Ấy là hầu việc Chúa cách «nhơn-tạo.» Vậy, *U-xa chết vì hầu việc Chúa theo thần mình.*

3. Sự chết của A-na-nia và Sa-phi-ra (Sứ 5)

Hai ông bà này bị giết chết vì nói dối. Biết bao nhiêu người giống như ông bà này. Họ bát rằng: «Nguyền Chúa lấy hết cả đời tôi!» Nhưng họ chỉ giả-dối thôi, vì còn tiếc đồng nọ đồng kia.

A-na-nia và Sa-phi-ra muốn người ta khen mình, như khen các ông bà

khác đã thật dâng hết mọi sự cho Chúa. Nhiều người cũng dâng mình cho Chúa vì cớ theo gương kẻ khác để được tôn-trọng như người khác. Họ dâng mình bằng môi-miệng, chớ lòng thì chưa hoàn-toàn đầu-phục Đức Chúa Trời. Họ dâng mình vì cớ nghe lời giảng-dạy sâu-nhiệm, vì được cảm-động tạm-thời trong tâm-thần mình, hoặc vì cớ sự sốt-sắng «nhơn-tạo.» Tội đó là sự *dâng mình cho Chúa theo thần mình.*

◇ ◇ ◇

Ba sự chết lập-tức này đã xảy ra nhằm khi bắt đầu một công-việc lớn hoặc một thời-đại.

1. Na-đáp và A-bi-hu chết nhằm lễ khánh-thành đền-tạm, bắt đầu chế-độ lễ-lễ.

2. U-xa chết khi bắt đầu thời-đại các vua, nhằm đời Đa-vít.

3. A-na-nia và Sa-phi-ra chết nhằm khi bắt đầu thời-đại Hội-Thánh.

Ba sự chết nầy xảy ra lúc bắt đầu ba thời-đại lớn, để nhắc ta nhớ rằng hành-động theo thần mình là tội nặng nề lắm!

◇ ◇ ◇

1. Sự chết của Na-đáp và A-bi-hu dạy-dỗ rằng Chúa ghen-ghét sự thờ-phụng theo thần của người ta.

2. Sự chết của U-xa dạy-dỗ rằng Chúa ghen-ghét sự hầu việc theo thần của người ta.

3. Sự chết của A-na-nia và Sa-phi-ra dạy-dỗ rằng Chúa ghen-ghét sự dâng mình theo thần của người ta.

◇ ◇ ◇

Chúng ta làm công-việc nào bởi sự thúc-giục của thần mình, thì là ô-uế, gớm-ghiếc trước mặt Chúa. Ngài không chịu nổi công-việc ấy. Bổn-tánh của chúng ta rất là xấu-xa. Xin nhớ rằng Đức Chúa Trời tha-thứ tội-lỗi, nhưng Ngài không thể dung-chịu bổn-tính cũ. Ngài chỉ có một cách đối-phó với nó, là giết nó đi. Chúng ta nên kể bổn-tánh cũ của mình là chết rồi (Rô 6), cũng như Đức Chúa Trời đã giết chết năm người nầy vậy.

◇ ◇ ◇

Xin nhớ rằng Đức Chúa Trời chỉ giết vài người nhằm lúc bắt đầu các thời-đại, chớ không phải cứ giết mọi người nói dối, hoặc theo thần mình mà hầu việc Ngài, hoặc dâng mình cho Ngài một cách giả-dối. Nếu có như vậy, chắc rằng không còn có nhiều người trong Hội-Thánh. Ngài chỉ đặt một cái bảng ở đầu đường, một tấm yết-thị rằng Ngài không chịu nổi việc nầy việc nọ. Chỉ yết-thị ở đầu đường, chớ không phải suốt dọc đường.

Tuy vậy, Sứ-đồ Phao-lô vẫn lớn tiếng cảnh-cáo tín-đồ cố-ý phạm tội rằng: «Hay là ngươi khinh-dể sự dư-dật của lòng nhơn-từ, nhịn-nhục, khoan-dung Ngài, mà không nhận-biết lòng nhơn-từ của Đức Chúa Trời dem ngươi đến sự ăn-năn sao?» (Rô-ma 2: 4). Lại rằng: «Chớ hề dối mình; Đức Chúa Trời không chịu khinh-dể đâu; vì ai gieo giống chi, lại gặt giống ấy. Kẻ gieo cho xác-thịt, sẽ bởi xác-thịt mà gặt sự hư-nát, song kẻ gieo cho Thánh-Linh, sẽ bởi Thánh-Linh mà gặt sự sống đời đời» (Ga 6: 7-8). — *Bà Hoa-Hồng thuật.*

MỘT MÌNH CHẦU ĐỨC CHÚA TRỜI

PHẢI can-đảm lắm mới dám một mình chầu Đức Chúa Trời. Khi ấy mọi sự thuộc về bổn-ngã và mọi sự ích-kỷ quỉ-quyệt bị khám-phá và bị tống-đuổi ra ngoài linh-hồn. Bổn-ngã không thể sống trước mặt Đức Chúa Trời. Sự khen-ngợi của loài người trở nên như bụi đất dưới chơn, và linh-hồn run-rẩy sợ phải nhận-lãnh sự vinh-hiển nơi loài người, sợ thế-gian công-nhận mình là đã có ít nhiều giá-trị.